

6 — MRAČNIJE OD NOĆI

Sve je počelo onog jutra kada je Ljutko nestao. Moranino ljubimče je jednostavno izletelo na ulicu i nije se vratilo. Nedugo potom u dvorištu je ugledala neobične ljuške, kao da je neko u dvorištu čistio ribu. Jutro za jutrom ljuške su osvanjivale na istom mestu, iako je najbliža obala bila kilometrima daleko. Ljubopitljivost ju je izluđivala. Kada se požalila mužu, on se grubo našalio da im je kuća postala ljuštionica. To je bila prva, ali ne i najmanje čudna vest.

Uskoro su glavna tema razgovora postali učestali nestanci seljana. Nije se baš potresla zbog toga. Verovala je da su se iščezli ljudi jednostavno odselili na jug gde je zemlja bila blagorodnija. Nikakvom misterijom nije smatrala činjenicu da se to bezizgledno selo napušta.

Nedugo potom Arsen je počeo da se ponaša neobično. Odlazio bi bez pozdrava, a vraćao bi se mrgodan. Što je to duže trajalo, postelja je postajala hladnija. Čim bi legao, okretao bi joj leđa i zahrkao. Jaz je postajao sve dublji. Sumnjala je da postoji druga žena i svakim danom je postajala sve ljubomornija. U nekoliko navrata je uhodila Arsena na tim noćnim izletima, ali svaki put bi ga gubila u šumarcima oko sela. Dokaza za prevaru nije bilo, a Arsen je majstorski izbegavao svaki razgovor na tu temu.

Uskoro potom selom se pronela strašna reč — ljudožderstvo! Pronalazak oglodanih ljudskih kostiju odjeknuo je poput groma. Glasnik sa jezivim pronalaskom smesta je odjahao ka prestonici.

Loviti monstruma sposobnog da počini takvo zlo bilo je previše za pitome paore. Mir je predugo trajao i vojska je bila raspuštena. Selo nije imalo nikakvu zaštitu.

Vrata bi se noću zaključavala, a vile su postavljane uz postelje. Čak ni ljubitelji dobre kapljice nisu u mehanu navraćali posle sumraka.

Morana je bila užasnuta. Arsen je i dalje nenadano nestajao, a još iznenadnije se vraćao. Nije ga više pratila i nije ga se bojala. Osećala je da je ne bi povredio. Strahovala je od bola koji bi je slomio ako bi se ispostavilo da je on čudovište.

Iščeznuća su se nizala, a od glasnika nije bilo ni traga ni glasa. Nekoliko porodica je natovarilo stvari na kola i napustilo selo. Onda je jedna grupa izbeglica doletela natrag urlajući.

Kola, stvari i krv prethodnih begunaca nalazili su se na svega par kilometara niz drum, a nedaleko od njih viđena je čizma i rukavica otposlatog glasnika. Bili su pod opsadom.

Mesec dana kasnije stanovništvo se svelo na trećinu. Bilo je pokušaja da se zver uhvati, ali umesto da to bude spas, i ti bi nesuđeni heroji nestajali. Posle tih junačenja očaj je nadvladao. Svi su se zabarikadirali i naoružali onim što su imali, te su uz molitve čekali svoju sudbinu. Noću su osluškivali lomljavu i vrištanje, bez ikakve želje da promole nos iz svojih skloništa.

Jedino je Arsen noću lutao, ne obazirući se na Moraninu kuknjavu. Začudo, sve sumnje su nestale. Ostao je još samo strah. Uskoro je samo po noćnim vriskovima poznavala da u selu još ima živih. Arsen bi izjutra donosio sve što im je bilo potrebno i

gotovo je i zaboravila kako izgleda život izvan četiri zida. Sve do one noći...

Te noći kao i obično Arsena nije bilo. Škripanje dasaka na tremu privuklo joj je pažnju i prišunjala se do prozora. Napolju nije bilo nikoga. Najednom zapazi nešto čudno. Zvezde su s leva na desno nestajale, a zatim se pojavljivale — kao da ih nešto zaklanja. Naglo se odmakla od prozora, a tren potom vrata se rasprснуše u ljubičastom bljesku. Stala je da se povlači, ali niko nije ulazio. Tren kasnije hoklica se prevrnu, naizgled sama od sebe. Nešto se kretalo prostorijom! A onda se na dovratku pojavi čudovišno stvorenje. Iznad prenisko usađenih očiju na snažno izbačenim čeonim kostima štrčao je rog savijen poput ovnujskog. Sa obe strane zatupastog nosa izbijaše zakrivljeni očnjaci nestvarne veličine. Mišićavo telo beše prekriveno plavkastim krljuštima koje je Morana smesta prepoznala kao ljuske koje je svakodnevno nalazila po dvorištu. Udovi su odavali utisak zastrašujuće snage, a kandže snažne poput medveđih činile su dugoprste šake pretećima. U njima je nosio neobičan predmet nalik višestrukoj cevi. Iznenada prema njoj sunu munja i podiže ruke ne bi li se zaštitila. Međutim, pretnja se zaustavi na nečemu dotad nevidljivom. U seriji plavkastih bljeskova pred očima joj se pojavilo zdepasto zeleno stvorenje. Najveći deo ogromne jajaste glave zauzimale su oči bez beonjača, tamne poput noći. Obrazi behu prekriveni dubokim borama u parodiji podočnjaka, a tanani nosić, majušne usnice i oštri podbradak bili su izrugivanje ljudskoj fizionomiji. Stvorenje se naglo okrenulo i iz sprave u ša-

kama ka neprijatelju sunu plamen. Ruka monstruma koja je držala oružje naglo se pretvori u buktinju, a iz grla zveri ote se urlik. Idućeg trena sve se pretvorilo u kovitlac. Zver se bacila na protivnika i pandže i zubi stadoše da ga rastržu. Po povremenim bljescima znala je da ljigavo stvorenje koristi svoj plameni mač, ali brzina sukoba sprečavala ju je da zapazi detalje.

Najzad se oba protivnika sručiše na patos. Ono što je iz njih lptalo i natapalo tle nije bilo krv. Najednom zver izgovori „Morana“ poznatim glasom. Bliskim glasom. Morana ga pogleda u oči. Tako poznate oči.

— Arsene?! Ko... Šta si ti? Gospode, a ja mislila da me varaš!
— To su bile oči u koje se zaljubila.

— Morao sam da ga pronađem. Zato su me poslali na ovaj svet. Morao sam otkriti gde je ljigavčeva jazbina. — jedva razumljivo promrmlja.

— Kako to misliš poslali? Ko te je poslao? — Glas joj se lomio dok joj se srce cepalo.

— Dete ljupko. Ne znaš ti kakve su užase videle ove oči. Ne možeš zamisliti prostranstva preko kojih sam stigao. Ali kad od-sanjaš svoj poslednji san i ovog sveta više ne bude... Ja ću te i dalje voleti. — reče tiho, boreći se sa krkljanjem. Onda klonu kraj pobeđenog neprijatelja.

*

Ljuljaška se njiše pod Moranom dok rasejano posmatra opustelo selo i sveže grobove drevnih neprijatelja. Oseća se poput nanovo rođenog deteta. Duboko uzdiše, pa odlučno ustaje. Vreme je da krene. Ovde više nema ničega za nju.